

Αλτίνογλου Γιαννούλα, συνέντευξη, 16/03/2006

Έχουμε πολύ μεγάλο κάμπο. Και πολύ καλό κάμπο. Δηλαδή είχε πολύ σοδειά. Δε μπορούσες να τα συμμαζέψεις κι όλα. Με αλώνια ήτανε. Δεν είχαμε κομπίνες. Με αλώνια τα αλωνίζαμε με τα ζώα. Με τα ζώα κάναμε χαρμάνι. Το στάχυ δε κρατούσε ο κορμός τόσο πολύ σοδειά. Τόση πολύ σοδειά είχαμε. Και βγάζαμε και βγάζαμε. Αλώνια, αλώνια. Ένα καλοκαίρι. Μέχρι τον Οκτώβρη, το Σεπτέμβρη αλωνίζαμε, δε τελειώναμε. Με τα ζώα γυρίζαμε. Όλη η οικογένεια, οικογενειακώς, ο καθένας ότι μπορούσε, όσο μπορούσε. Δώσανε τα χωράφια κάνανε διανομή. Ο κόσμος τα δικά του χωράφια τα δούλευε. Τα χωράφια ήταν άγονα. Δεν είχε κόσμο. Δεν είχε άνθρωπο. Καθένας όσο ήθελε όργωνε. Είχαμε πολλά ζώα. Ύστερα από αυτές τις αγελάδες, τις αγελάδες που μας δώσανε είχαμε αγέλη ολόκληρη, τριακόσια – πεντακόσια κεφάλια ζώα. Είχαμε και ένα τσόπανο. Τα πήγαινε στο κάμπο και τα έβοσκε. Τον πληρώναμε. Το χωριό τον έβγαζε. Όλοι μαζί. Έκαναν συμβούλιο και έλεγαν ότι θα βάλουμε τον τάδε για τσόπανο. Ποιός θέλει; Ποιός θα θέλει να βγει τσόπανος; Όποιος ήθελε και είχε την όρεξη τον βγάζαμε. Αυτόν τον πληρώναμε. Τα καθήκοντά του ήταν το πρωί κατέβαινε στην αγέλη πέρα από κει που είναι ο κάμπος. Εκεί όλο ήταν αγέλη. Ο κόσμος το πρωί σηκώνονταν, τις αγελάδες τις κατεβάζανε εκεί. Ο τσόπανος εκεί περίμενε. Ένας δε μπορούσε. Δύο – τρία άτομα πιάνανε. Εκεί μαζευόντουσαν όλοι. Τα μαζεύανε τα ζώα, τα κατεβάζανε στο κάμπο. Τα βοσκούσαν. Το βράδυ τα φέρνανε. Το κάθε ζώο έρχονταν σπίτι του. Δε πήγε να ψάξει κανένας τίποτα. Τα ζώα έρχονταν στο σπίτι τους. Όπως έρχεται ένα παιδί στο σπίτι του. Έρχονταν στο σπίτι, καθένας τα μάζευε τα ζώα του. Είχαμε πολλά ζώα. Πεντακόσια και βάλε. Και από κει γίνανε το γάλα, το γιαούρτι. Είχαμε τις κότες που δεν είχαμε ανάγκη να βγούμε να ψωνίσουμε τίποτα. Βγάζαμε το βούτυρο μόνοι μας.